

IEGULDĪJUMS TAVĀ NĀKOTNĒ

Informācijas pieejamība ES fondu vadībā

KOPSAVILKUMS

Attiecībā uz Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda (turpmāk- ES fondu) projekta un ar to saistīto dokumentu publisku pieejamību iestādēm ir pienākums ievērot vispārīgos informācijas atklātības noteikumus. Proti, iestādēm ir jāsniedz privātpersonām to rīcībā esošā vispārpieejamā informācija. Attiecībā uz ierobežotas pieejamības informācijas izsniegšanu iestādēm ir rīcības brīvība, t.i. iestādei ir jāizvērtē informācijas pieprasītāja tiesības un pieprasītās informācijas izmantošanas mērķis ar tās personas tiesībām, kuras interesēs ir noteikts ierobežotas pieejamības informācijas statuss.

Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda vadības likuma 29. panta pirmā daļa tieši noteic, ka Eiropas Savienības fonda projekta iesnieguma lieta ir ierobežotas pieejamības informācija. Vispārpieejamas informācijas saraksts ir dots šī paša likuma 29. panta otrajā daļā. No ES fondu projektu publicitātes un vizuālās identitātes prasībām neizriet iestādes pienākums publiskot ierobežotas pieejamības informāciju. Vērtējot to, vai informācija ir vispārpieejama vai ierobežotas pieejamības informācija, iestādei ir jāvērtē, vai informācija satur komercnoslēpumu un/vai fiziskas personas datus. Izsniedzot informāciju, kura satur komercnoslēpumu vai fiziskas personas datus, iestādei jāievēro likumā noteiktā procedūra un ierobežojumi (komersanta viedokļa noskaidrošana, informācijas pieprasītāja identificēšana, informācijas mērķa noskaidrošana, pienākuma izmantot informāciju tikai norādītajiem mērķiem noteikšana).

1. Vispārīgie informācijas atklātības noteikumi

Privātpersona saskaņā ar Informācijas atklātības likumu var pieprasīt iestādei izsniegt tās rīcībā esošo informāciju.

Ja privātpersona pieprasa iestādes rīcībā esošo vispārpieejamo informāciju, tad iestādes iespējas atteikt šādas informācijas sniegšanu ir ļoti ierobežotas - atteikums iespējams tikai dažos gadījumos (skat. Informācijas atklātības likuma 11.² panta trešo daļu, 12. panta otro un trešo daļu).

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 10.panta otro daļu iestāde pēc savas iniciatīvas nodrošina piekļuvi noteikta veida vispārpieejamai informācijai ievērojot labas pārvaldības principu. Tātad atbildīgā iestāde vai sadarbības iestāde pati var izvērtēt, vai un kādā apjomā vispārpieejamo informāciju par projekta iesniegumu publicē, piemēram, internetā, un kādu sniedz pēc interesenta lūguma.

Ja privātpersona prasa iestādei regulāri izsniegt informāciju, kuru iestādei pirms izsniegšanas nepieciešams apstrādāt, tad iestādei ir rīcības brīvība: apmierināt šādu informācijas pieprasījumu vai to noraidīt. Šī rīcības brīvība noteikta Informācijas atklātības likuma 11.² panta trešajā daļā: „Iestāde var atteikties izpildīt informācijas pieprasījumu vai tā izpildes nosacījumus, ja informācijas pieprasījums vai tā izpildes nosacījumi nav samērojami ar iestādes rīcībā esošajiem resursiem, proti, informācijas pieprasījuma vai tā izpildes nosacījumu izpildes rezultātā ir apdraudēts iestādes darbs vai citu personu tiesības.” Tātad, lai iestāde noraidītu informācijas pieprasījumu, tai ir jāpamato savs lēmums, pierādot Informācijas atklātības

likuma 11.² panta trešajā daļā minēto nosacījumu iestāšanos.

Ja privātpersona pieprasa ierobežotas pieejamības informāciju, tad iestādei vairumā gadījumu ir rīcības brīvība, lemjot par to, vai informācijas pieprasījumu apmierināt. Šādā gadījumā iestādei ir jāsamēro informācijas pieprasītāja tiesības un mērķi, kādiem informācija tiek pieprasīta, ar to personu tiesībām, kuru interesēs informācijai ir noteikts ierobežotas pieejamības informācijas statuss (Informācijas atklātības likuma 11. panta ceturtā daļa). Ja ierobežotas pieejamības informācija tiek izsniegta, tās saņēmējs uzņemas saistības šo informāciju izmantot tikai tiem mērķiem, kuriem tā pieprasīta.

2. Ierobežotas pieejamības informācija

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5. panta otro daļu, par ierobežotas pieejamības informāciju uzskatāma informācija:

- 1) kurai šāds statuss noteikts ar likumu;
- 2) kas paredzēta un noteikta iestādes iekšējai lietošanai;
- 3) kas ir komercnoslēpums, izņemot gadījumus, kad ir noslēgts iepirkuma līgums saskaņā ar Publisko iepirkumu likumu vai cita veida līgums par rīcību ar valsts vai pašvaldības finanšu līdzekļiem un mantu;
- 4) par fiziskās personas privāto dzīvi;
- 5) kas attiecas uz atestācijas, eksāmenu, iesniegto projektu (izņemot projektus, kuru finansēšana paredzēta ar valsts sniegtu galvojumu), konkursu (izņemot konkursus, kas saistīti ar iepirkumiem valsts vai pašvaldību vajadzībām vai citādi saistīti ar rīcību ar valsts vai pašvaldību finanšu līdzekļiem un mantu) un citu līdzīga rakstura novērtējumu procesu;
- 6) dienesta vajadzībām;
- 7) kas ir Ziemeļatlantijas līguma organizācijas vai Eiropas Savienības informācija, kura apzīmēta attiecīgi kā „NATO UNCLASSIFIED” vai „LIMITE”.

Vērtējot jautājumu par ES fondu projekta un ar to saistīto dokumentu publisku pieejamību, ierobežotas pieejamības informācijas jautājums var būt aktuāls saistībā ar informāciju, kas ir komercnoslēpums; ierobežotas pieejamības informāciju, kurai šāds statuss ir noteikts ar likumu, un informāciju par fiziskās personas dzīvi.

Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas praksi un tiesību doktrīnu tiesības uz privāto dzīvi ietver visdažādāko indivīda tiesību spektru. Tās aizsargā indivīda fizisko un garīgo integritāti, godu un cieņu, vārda un identitātes izmantošanu, personas datus un skar citus ar privāto dzīvi saistītus aspektus (sk.: *van Dijk P., van Hoof G. J. H. Theory and Practice of the European Convention on Human Rights. Third Edition. - the Hague, London, Boston: Kluwer Law International, 1998, p. 489*). Tiesības uz privāto dzīvi nozīmē, ka indivīdam ir tiesības uz savu privāto telpu, tiesības dzīvot pēc sava prāta, saskaņā ar savu būtību un vēlmēm attīstīt un pilnveidot savu personību, iespējami minimāli ciešot no valsts vai citu personu iejaukšanās. Šīs tiesības ietver indivīda tiesības būt atšķirīgam, saglabāt un attīstīt īpašības un spējas, kas viņu atšķir no citiem cilvēkiem un individualizē (sk.: *Loucaides L. G. Personality and Privacy under the European Convention on Human Rights // The British Yearbook of International Law 1990. - London:*

Clarendon Press, 1991, p. 175). Tātad var secināt, ka tiesības uz privātās dzīves aizsardzību ir ļoti plašas un tās, citastarp, aptver arī personas datu aizsardzību.

No Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūras izriet, ka privātās dzīves jēdziens ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neattiecas uz fizisko vai juridisko personu profesionālo vai saimniecisko darbību (skat. Eiropas Cilvēktiesību tiesas 1992. gada 16. decembra spriedumu lietā *Niemietz* pret Vāciju, A sērija, Nr. 251-B, 29. punkts; 2002. gada 16. aprīļa spriedumu lietā *Société Colas Est* u.c. pret Franciju, *Recueil des arrêts et décisions* 2002-III, 41. punkts, kā arī 2003. gada 28. janvāra spriedumu lietā *Peck* pret Apvienoto Karalisti, *Recueil des arrêts et décisions* 2003-I, 57. punkts). Par profesionālo vai saimniecisko darbību jāuzskata arī dalība ES fondu projektos. Ņemot vērā minēto, šī e-ziņojuma ietvaros netiks analizēts Informācijas atklātības likuma 5. panta otrās daļas 4. apakšpunkts.

Savukārt fizisko personu datu aizsardzības aspekti tiks analizēti, pamatojoties uz Informācijas atklātības likuma 5. panta otrās daļas 1. apakšpunktu, ņemot vērā to, ka šis punkts ir interpretējams plašāk, t.i., tas ietver arī visus tos gadījumus, kad likums tieši nepasaka, ka informācijai ir ierobežotas pieejamības statuss, bet nosaka informācijas izpaušanas aizliegumu vai ierobežojumu. Šādus izpaušanas ierobežojumus attiecībā uz fiziskas personas datiem nosaka Fizisko personu datu aizsardzības likums (skat. e-ziņojuma 2.2.2. punkts).

2.1. Komercnoslēpumu saturoša informācija

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 7. pantu par komercnoslēpumu uzskatāma komersanta radīta vai komersantam piederoša informācija, kuras atklāšana varētu būtiski negatīvi ietekmēt komersanta konkurētspēju. Komersants, nododot informāciju iestādei, norāda, vai informācija ir komercnoslēpums un kāds ir šāda statusa tiesiskais pamats. Ja iestāde ir saņēmusi pieprasījumu par tādas informācijas sniegšanu, kura ir komercnoslēpums, tā pirms šādas informācijas izsniegšanas vai atteikuma to sniegt noskaidro komersanta viedokli par šā panta pirmās daļas noteikumu ievērošanu. Par komercnoslēpumu nevar uzskatīt informāciju, kas ir saistīta ar valsts pārvaldes funkciju vai uzdevumu izpildi.

Likuma „Par grāmatvedību” 4. pantā noteikts, ka grāmatvedībā par komercnoslēpumu nav uzskatāma informācija un dati, kas iekļaujami uzņēmuma pārskatos, bet visa pārējā uzņēmuma grāmatvedībā esošā informācija uzskatāma par komercnoslēpumu un ir pieejama vienīgi revīzijām, nodokļu administrācijai nodokļu aprēķināšanas pareizības pārbaudei, kā arī citām institūcijām tiesību aktos paredzētajos gadījumos.

Vispārīgie kritēriji tam, kāda veida informācija ir uzskatāma par komercnoslēpumu, ir noteikti arī Komerclikumā. Atbilstoši Komerclikuma 19. panta pirmajai daļai komercnoslēpuma statusu komersants var piešķirt tādām saimnieciska, tehniska vai zinātniska rakstura lietām un rakstveidā vai citādā veidā fiksētām vai nefiksētām ziņām, kuras atbilst visām šādām pazīmēm:

- 1) tās ietilpst komersanta uzņēmumā vai ir tieši ar to saistītas;
- 2) tās nav vispārpieejamas trešajām personām;
- 3) tām ir vai var būt mantiska vai nemantiska vērtība;
- 4) to nonākšana citu personu rīcībā var radīt zaudējumus komersantam;
- 5) attiecībā uz tām komersants ir veicis konkrētai situācijai atbilstošus saprātīgus komercnoslēpuma saglabāšanas pasākumus.

Gan saskaņā ar Komerclikuma 19. panta pirmo daļu, gan Informācijas atklātības likuma 7. panta trešo daļu ir svarīgi, lai pats komersants būtu informācijai piešķīris komercnoslēpuma

statusu, t.i. būtu noteicis saprātīgus slepenības uzturēšanas pasākumus, piem., ierobežojis piekļuvi informācijai, izvietojis brīdinošas norādes/uzrakstus par to, ka konkrētā informācija satur komercnoslēpumu, pieprasījis šāda statusa piešķiršanu, iesniedzot to iestādei.

Saskaņā ar Komerclikuma 19. panta trešo daļu, komersantam ir tiesības prasīt komercnoslēpuma aizsardzību, kā arī to zaudējumu atlīdzību, kuri radušies komercnoslēpuma prettiesīgas izpaušanas vai izmantošanas rezultātā.

Mūsaprāt, nepastāv vērā ņemamas pretrunas starp Informācijas atklātības likuma 7. panta pirmajā daļā doto komercnoslēpuma definīciju un komercnoslēpuma definīciju, kas dota Komerclikuma 19.

panta pirmajā daļā. Tomēr, vērtējot jautājumu par iestādes rīcībā esošās informācijas pieejamību sabiedrībai, kā speciālās normas būtu piemērojamas Informācijas atklātības likuma normas.

Saskaņā ar Informācijas atklātības likuma 5. panta otro daļu, par ierobežotas pieejamības informāciju uzskatāma informācija, kas ir komercnoslēpums, izņemot gadījumus, kad ir noslēgts iepirkuma līgums saskaņā ar Publisko iepirkumu likumu vai cita veida līgums par rīcību ar valsts vai pašvaldības finanšu līdzekļiem un mantu.

Mūsu ieskatā šī norma nav piemērojama tā, ka publisko iepirkumu līguma vai cita veida līguma par rīcību ar valsts vai pašvaldības finanšu līdzekļiem vai mantu (tai skaitā arī Eiropas Savienības finansējumu) noslēgšanas gadījumā komersants pilnībā zaudētu tiesības uz tā komercnoslēpuma aizsardzību.

No Publisko iepirkumu likuma 12. panta otrās daļas, 55. panta trešās daļas, piektās daļas un 64.² panta piektās daļas izriet, ka arī publisku iepirkumu gadījumā iestādei ir pienākums nodrošināt komercnoslēpumu saturošas informācijas aizsardzību.

Saskaņā ar Publisko iepirkumu likuma 69. pantu, vispārpieejama ir šāda iepirkuma līgumā ietvertā informācija:

- 1) pasūtītāja nosaukums;
- 2) piegādātāja nosaukums;
- 3) iepirkuma priekšmets, tā apjoms, cena un apraksts tādā apjomā, kāds norādīts ziņojumā;
- 4) samaksas kārtība;
- 5) līguma izpildes termiņš un vieta;
- 6) līgumslēdzēju pušu atbildība par līguma neizpildīšanu;
- 7) kārtība, kādā izdarāmi līguma grozījumi, kā arī kārtība, kādā pieļaujama atkāpšanās no līguma.

Saskaņā ar šī paša likuma 35. panta trešo daļu, arī protokoli, kas atspoguļo iepirkuma procedūras atsevišķo posmu norisi, ziņojums, iepirkuma procedūras dokumenti, izņemot piedāvājumus, ir vispārpieejama informācija.

Cita veida informāciju komersants ir tiesīgs prasīt atzīt par ierobežotas pieejamības informāciju, ja tā satur komercnoslēpumu. Tomēr iestāde var neatzīt komersanta prasību atzīt konkrētu informāciju par tādu, kas satur komercnoslēpumu, ja tā neatbilst Informācijas atklātības likuma 7. panta pirmajā un otrajā daļā dotajai komercnoslēpuma definīcijai. Šādā gadījumā informācija atzīstama par vispārpieejamu informāciju.

To, ka komercnoslēpums publisko līgumu gadījumā ir aizsargājams ne tikai Publisko iepirkumu likuma 12. panta otrajā daļā, 55. panta trešajā, piektajā daļā un 64.2 panta piektajā daļā specifiski minētajos gadījumos, bet arī jebkurā cita veida saziņā ar sabiedrību vai citiem pretendentiem un kandidātiem, izriet arī no Eiropas Parlamenta un Padomes 2004.gada 31.marta direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru 6. panta, kurš noteic, ka, neierobežojot šīs direktīvas noteikumus, konkrēti 35. panta 4. punktā un 41. pantā paredzētos noteikumus par saistībām attiecībā uz piešķirto līguma slēgšanas tiesību izsludināšanu un par kandidātu un pretendentu informēšanu, un saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kuru subjekts ir attiecīgā līgumslēdzēja iestāde, tā neizpauž ziņas, ko komersanti snieguši kā konfidenciālas; konkrēti šādas ziņas ietver tehniskus vai uzņēmējdarbības noslēpumus un piedāvājumu konfidenciālos aspektus.

Minētais izriet arī no Eiropas Savienības Tiesas 2008. gada 14. februāra sprieduma lietā C-450/06 (Varec SA pret État belge), kurā Eiropas Savienības Tiesa interpretēja Direktīvu 93/36, kuru aizstāja ar Direktīvu 2004/18/EK un kura satur līdzīgas normas.

Minētajā spriedumā Eiropas Savienības Tiesa norādīja:

„34. Kopienu tiesību noteikumu publisko iepirkumu jomā galvenais mērķis ir netraucētas konkurences visās dalībvalstīs nodrošināšana (šajā sakarā skat. 2005. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-26/03 Stadt Halle un RPL Lochau, Krājums, I-1. lpp., 44. punkts).

35. Šī mērķa sasniegšanai ir svarīgi, lai līgumslēdzējas iestādes vai nu kādā šobrīd notiekošā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, vai vēlākās procedūrās neizpaustu tādu informāciju saistībā ar publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, kuras saturu varētu izmantot konkurences izkropļošanai.

36. Papildus tam, ņemot vērā gan to raksturu, gan Kopienu tiesiskā regulējuma šajā jomā sistēmu, publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru pamatā ir uzticamības attiecības starp līgumslēdzējām iestādēm un komersantiem, kas piedalās šajās procedūrās. Komersantiem ir jāvar iesniegt šīm līgumslēdzējām iestādēm visu informāciju, kas tām var būt noderīga līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrā, neraizējoties, ka tās nodos trešām personām tādu informāciju, kuras izpaušana varētu kaitēt minētajiem komersantiem.

39. Nenoliedzami, ka šie noteikumi attiecas uz līgumslēdzēju iestāžu rīcību. Tomēr ir jāatzīst, ka šo noteikumu lietderīgā iedarbība būtu ievērojami apdraudēta, ja, izskatot pārsūdzību, kas ierosināta par līgumslēdzējas iestādes pieņemtu lēmumu saistībā ar publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, visa ar šo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru saistītā informācija, nepastāvot nekādiem ierobežojumiem, būtu jānodod šīs pārsūdzības ierosinātāja vai pat citu personu, kā, piemēram, personu, kas iestājušās lietā, rīcībā.

43. No tā izriet, ka, izskatot pārsūdzību publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas jomā, par šo procedūru atbildīgajai iestādei ir jābūt spējīgai izlemt, ka ar šo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru saistītajos lietas

materiālos ietvertā informācija netiks izsniegta lietas dalībniekiem un to pārstāvjiem, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu godīgas konkurences un komersantu likumīgo interešu aizsardzību atbilstoši Kopienu tiesībās paredzētajam.

49. Eiropas Kopienu Tiesa turklāt ir atzinusi, ka komercnoslēpumu aizsardzība ir vispārējs tiesību princips (skat. 1986. gada 24. jūnija spriedumu lietā 53/85 AKZO Chemie un AKZO Chemie UK/Komisija, Recueil, 1965. lpp., 28. punkts, kā arī 1994. gada 19. maija spriedumu lietā C-36/92 P SEP/Komisija, Recueil, I-1911. lpp., 37. punkts).

51. No tā izriet, ka, izskatot prasību par līgumslēdzējas iestādes pieņemtu lēmumu saistībā ar publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, sacīkstes princips nenozīmē, ka lietas dalībniekiem ir neierobežota un absolūta piekļuve visai ar attiecīgo līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru saistītajai informācijai, kas tikusi iesniegta par pārsūdzības izskatīšanu atbildīgajai iestādei. Tieši pretēji - šīs tiesības piekļūt informācijai ir jālīdzsvaro ar citu komersantu tiesībām uz to konfidenciālās informācijas un komercnoslēpumu aizsardzību.

53. Šajā sakarā ir jānorāda, ka par pārsūdzības izskatīšanu atbildīgajai iestādei ir jābūt spējīgai iegūt visu informāciju, kas nepieciešama, lai tā, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, varētu lemt par šīs pārsūdzības pamatotību, tostarp arī konfidenciālu un ar komercnoslēpumiem saistītu informāciju (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā Mobistar, 40. punkts).

54. Ņemot vērā ievērojamo kaitējumu, kas varētu rasties, nelikumīgi nododot noteiktu informāciju konkurentam, minētajai iestādei pirms šīs informācijas nodošanas kāda lietas dalībnieka rīcībā ir jādod attiecīgajam komersantam iespēja pierādīt, ka šai informācijai ir konfidenciāls vai ar komercnoslēpumu saistīts raksturs (skat. pēc analogijas iepriekš minēto spriedumu lietā AKZO Chemie un AKZO Chemie UK/Komisija, 29. punkts).,,

Arī Iepirkumu uzraudzības birojs savā praksē atzīst komersantu tiesības uz komercnoslēpuma aizsardzību. Piemēram, 2012. gada 7. maija Iepirkumu uzraudzības biroja Iesniegumu izskatīšanas komisijas lēmuma Nr.4-1.2/12-155 2. punktā ir norādīts:

„[2.] Publisko iepirkumu likuma 12.panta otrajā daļā noteikts, ka, paziņojot par līguma slēgšanu un informējot kandidātus un pretendētus, pasūtītājs nav tiesīgs atklāt informāciju, kuru tam kā komercnoslēpumu vai konfidenciālu informāciju nodevuši citi piegādātāji.

Ņemot vērā minētās Publisko iepirkumu likuma normas noteikumus, iesniegumu izskatīšanas komisija norāda, ka, iesniedzot piedāvājumu, pretendentam tajā ir jāietver arī komercnoslēpumu saturoša informācija (ja tas nepieciešams, lai apliecinātu atbilstību iepirkuma procedūras dokumentos noteiktajām prasībām). No minētās normas arī izriet aizliegums pasūtītājam izpaust trešajām personām informāciju, kuru kā komercnoslēpumu tam nodevuši pretendenti.

iesniegumu izskatīšanas komisija norāda, ka, lai arī Publisko iepirkumu likums neaizliedz piegādātājiem, t.sk. ražotājam, ja ir pamatotas šaubas par iesniegtās informācijas drošību, noslēgt atsevišķu konfidencialitātes līgumu ar pasūtītāju par iepirkuma procedūrās laikā sniegtās informācijas neizpaušanu, tomēr šāda līguma noslēgšana, tai skaitā vienošanās par līguma nosacījumiem, ir atkarīga no līgumslēdzējušu (šajā gadījumā Iesniedzēja un Pasūtītāja) vienošanās.”

Nemot vērā minēto, jāsecina, ka arī publisko iepirkumu līgumu gadījumā iestādēm ir jānodrošina komercnoslēpumu aizsardzība. Vispārpieejamai ir jābūt tikai informācijai, kas minēta Publisko iepirkumu likuma 69. pantā un 35. panta trešajā daļā.

Arī līguma par Eiropas Savienības finansējuma piešķiršanu noslēgšanas gadījumā, iestādēm ir pienākums nodrošināt komercnoslēpuma aizsardzību (skat. e-ziņojuma 2.2.1. punktu).
2.2. Ar likumu noteikts ierobežotas pieejamības informācijas statuss

2.2.1. Speciālās normas, kas regulē informācijas atklātību ES fondu projektu ietvaros

Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda vadības likuma 29. panta pirmā daļa noteic, ka Eiropas Savienības fonda projekta iesnieguma lieta ir ierobežotas pieejamības informācija.

Saskaņā ar šī paša likuma 29. panta otro daļu, par vispārpieejamu uzskata vismaz šādu informāciju:

- 1) Eiropas Savienības fonda finansējuma saņēmējs (fiziskās personas vārds un uzvārds vai juridiskās personas nosaukums un juridiskā adrese);
- 2) Eiropas Savienības fonda projekta nosaukums;
- 3) piešķirtā Eiropas Savienības fonda finansējuma apmērs;
- 4) plānošanas dokumentā paredzētā aktivitāte, kuras ietvaros piešķirts Eiropas Savienības finansējums;
- 5) Eiropas Savienības fonda projekta īstenošanas vieta;
- 6) kopsavilkums par Eiropas Savienības fonda projekta ietvaros veicamajām darbībām.

Ja Eiropas Savienības fonda projekta iesniegumu iesniedz tiešās valsts pārvaldes iestāde vai Sabiedrības integrācijas fonds, projekta iesnieguma lieta ir vispārpieejamā informācija, izņemot projekta budžeta kopsavilkumu, tai skaitā indikatīvo projekta izmaksu plānu. Informācija par minēto Eiropas Savienības fonda projektu ir pieejama Informācijas atklātības likumā noteiktajā apjomā un kārtībā pēc Eiropas Savienības fonda projekta iesnieguma iesniegšanas beigu datuma.

Minētais likums arī noteic, ka netiek izpausta informācija par personām, kuras vērtē vai ir vērtējušas Eiropas Savienības fonda projekta iesniegumu, izņemot vērtēšanas komisijas locekļus. Informācija par vērtēšanas komisijas locekļiem ir pieejama šajā likumā un citos normatīvajos aktos noteiktajā apjomā un kārtībā.

Finanšu ministrijas sagatavotajā 2010. gada 29. maija likumprojekta „Grozījumi Eiropas

Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda likumā” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojumā (anotācijā) paskaidrots, ka atbildīgās iestādes un sadarbības iestādes līdz brīdim, kad stājies spēkā lēmums par projekta iesnieguma apstiprināšanu, apstiprināšanu ar nosacījumu vai noraidīšanu, nav tiesīgas sniegt informāciju par Eiropas Savienības fondu projektu saturu. Savukārt pēc minētā lēmuma spēkā stāšanās vispārpieejama ir likumā norādītā informācija (29. panta otrā daļa), savukārt pārējai informācijai par projektu ir ierobežotas pieejamības statuss. Taču interesenti var rakstveidā vērsties atbildīgajā iestādē vai sadarbības iestādē, kura izvērtē attiecīgo informācijas pieprasījumu un izlemj, vai pieprasītās informācijas nodošana interesentam nekaitēs attiecīgā finansējuma saņēmēja likumiskajām interesēm. Ierobežotas pieejamības statusa mērķis ir aizsargāt Eiropas Savienības fonda projektu iesniedzēju un finansējuma saņēmēju intereses, kurām varētu tikt nodarīts kaitējums, ja projektā ietvertā informācija tiktu publiskota. Galvenokārt runa ir par komersantu iesniegtajiem un īstenotajiem projektiem, kuros ietverts komercnoslēpums, aprakstītas inovatīvas idejas, kas vēl nav patentētas, finanšu plūsmas.

04.10.2011. MK noteikumi Nr.749 „Kārtība, kādā nodrošina Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda publicitātes un vizuālās identitātes prasības, kā arī publisko informāciju par šo fondu projektiem” nosaka publicitātes un vizuālās identitātes prasības Eiropas Savienības fondu projektiem, tomēr šie noteikumi nesatur sīkākas vadlīnijas tam, kā nodalīt ar projektu saistīto vispārpieejamo informāciju no ierobežotas pieejamības informācijas.

Pienākums publiskot Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda vadības likuma 29. panta otrajā daļā noteikto informāciju izriet arī no Komisijas 08.12.2006. Regulas Nr. 1828/2006, kas paredz noteikumus par to, kā īstenot Padomes Regulu (EK) Nr. 1083/2006, ar ko paredz vispārīgus noteikumus par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, Eiropas Sociālo fondu un Kohēzijas fondu, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1080/2006 par Eiropas Reģionālās attīstības fondu, (turpmāk - „Regula 1828/2006”) 2.-9. panta.

Tai pat laikā Regulas 1828/2006 37. pants nosaka informāciju, kuru dalībvalstīm un Komisijai ir pienākums aizsargāt un nodrošināt, ka tā netiek izpausta vai neatļauti ir pieejama, t.i. Regulas 14. panta 1. punktā minētā grāmatvedības informācija, Komisijas revīzijas gaitā apkopotā informācija, kā arī Regulas 1828/2006 4. iedaļā minētā informācija. Aizsargājama ir arī personas datus saturoša informācija.

2.2.2. Fiziskas personas datu izpaušana

Saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2. panta 3. apakšpunktu, fiziskas personas dati ir jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisko personu

Iestāde, kura veic ES fondu projektu un ar to saistīto dokumentu izvērtējumu ir atzīstama par personas datu apstrādes pārzini Fizisko personu datu aizsardzības likuma 2. panta 9. apakšpunkta, izpratnē, kas noteic, ka pārzinis ir fiziska vai juridiska persona, valsts vai pašvaldības institūcija, kura nosaka personas datu apstrādes mērķus un apstrādes līdzekļus, kā arī atbild par personas datu apstrādi saskaņā ar Fizisko personu datu apstrādes likumu.

Tiesiskais pamats fizisko personu datu apstrādei, kuru veic iestāde izvērtējot ES fondu projektus un ar tiem saistītos dokumentus izriet no Fizisko personu datu apstrādes likuma 7. panta 3. daļas, proti, datu apstrāde pārzinim likumā noteikto pienākumu veikšanai.

Iestādei, kā personas datu apstrādes pārzinim atbilstoši Fizisko personu datu apstrādes

likumam ir pienākums nodrošināt:

- 1) godprātīgu un likumīgu personas datu apstrādi;
- 2) personas datu apstrādi tikai atbilstoši paredzētajam mērķim un tam nepieciešamajā apjomā;
- 3) tādu personas datu glabāšanas veidu, kas datu subjektu ļauj identificēt attiecīgā laikposmā, kurš nepārsniedz paredzētajam datu apstrādes mērķim noteikto laikposmu;
- 4) personas datu pareizību un to savlaicīgu atjaunošanu, labošanu vai dzēšanu, ja personas dati ir nepilnīgi vai neprecīzi saskaņā ar personas datu apstrādes mērķi.

Ņemot vērā, ka Fizisko personu datu aizsardzības likuma 6. pants noteic, ka ikvienai fiziskai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību, iestādei ir pienākums bez tiesiska pamata neizpaust fizisko personu datus trešajām personām, ja vien pārzinim šāds pienākums nav uzlikts ar likumu.

Saskaņā ar Eiropas Savienības struktūrfondu un Kohēzijas fonda vadības likuma 29. panta otro daļu, par vispārpieejamu informāciju, kuru iestādei ir pienākums atklāt, cita starpā, tiek uzskatīta - Eiropas Savienības fonda finansējuma saņēmējs (fiziskās personas vārds un uzvārds vai juridiskās personas nosaukums un juridiskā adrese). No šī panta regulējuma izriet, ka iestādei ir likumisks pienākums atklāt un izpaust tādus fizisko personu datus, kā ES fonda finansējuma saņēmēja vārds un uzvārds, taču jebkādu citu personas datu, kas saistīta ar ES fondu projektiem izpaušanai nav tiesiska pamata.

Aktualizēts 19.04.2013.